

Wistoft: Det var mig kært for et Par Dage siden at høre det ærede Medlem for Køge (Alberti) paatale, at der tiltrænges Eftersyn af den Mad, Soldaterne tvinges til at spise paa Kasernerne. Jeg tror — ja, det er sikkert — at dette er rigtigt. Der er imidlertid en anden Sag, jeg vil tillade mig at henlede Opmærksomheden paa, og det er, at der drages større Omhu for, at de sanitære Forhold paa vore Kaserne og Hospitaler blive forbedrede, hvortil de vistnok i meget høj Grad trænge. Der er jo vel i de sidste Aaringer bygget en ny Kaserne for Husarner og Ingeniørerne; men hvorledes ere Forholdene paa de andre Kaserne, hvor vort Infanteri og Militærarbejderne maa opholde sig? De ere allesammen gamle Kaserne. Den yngste af dem, Sølgadens Kaserne, er jo endogsaa rent berygtet. Forældre, der have Børn at sende ind til Militærtjenesten, leve ligefrem i Skræk for at faa Børnene sendte ind til dette Sted, hvor der Gang efter Gang i de senere Aar er opstaaet Sygdomme, som ere de allerfarligste, idet de paa et Døgn eller to gøre Ende paa Livet. Jeg har gennemført Finanslovsforslaget for at finde Forslag til en Bedring af disse Forhold, men der er intet opført derom, og der er ingen, der har udtalt sig om dette Forhold under denne Finanslovbehandling. Jeg føler mig derfor opfordret til at henpege paa dette Forhold, skønt jeg havde ventet, at mere sagkyndige Medlemmer vilde have henpeget paa Nødvendigheden af at tage dette Spørgsmaal op til fornøden Drøftelse.

Staar det saaledes slet til i Kasernerne, saa staar det ikke synderligt bedre til i adskillige af Hospitalerne. Jeg skal henvisse til Marinens Hospital ude i det gamle Nyboder. Man er af den Formening, at dersom de, der blive indlagte der, ikke ere syge i Forvejen, saa ville de i alt Fald faa en Sygdom med derfra. Det er ikke trøstelige Forhold. Man har Gang efter Gang talt om at flytte Hospitalet, men efter de Udtalelser, vi have hørt, er der vel ingen Udsigt til, at det vil ske, dersom der ikke med større Kraft bliver fremsat Krav om at faa et mere tidssvarende Sted som Opholdssted for Hærns og Flaadens Mandskab, der bliver hjem søgt af Sygdom. Jeg hørte for et Par Dage siden den højtærede Krigsminister udtale, at han havde for lidt Mandskab. Der er vel ikke synderlig Udsigt til, at den Hærlov, som indskrænkede Antallet af det Mandskab, der skal udskrives, vil blive forandret, men desto større Grund maa der være for den højtærede Krigsminister og den højtærede Finans-

minister til at faa Forholdene lavede saaledes i Kasernerne, at det Mandskab, der haves, kan blive i Live, kan komme til at leve under sunde og luftige Forhold. Man bygger udmærkede, sunde og luftige Lokaler til Opholdssteder for vort Lands Idioter, og skulde man da ikke søge at værne om vort Lands kraftige Ungdom ved at skaffe den Forhold, som den kan være tjent med uden at blive udsat for den Smittefare, som frygtes? Jeg har vel hørt og lagt Mærke til, at Lægerne have villet bortforklare de usunde Forhold, der ere til Stede paa Sølgadens Kaserne, at det ikke var saa slemt, thi denne Sygdom kan opstaa andre Steder. Det er maaske muligt; men det har dog ikke rokket den Tvivl, der er i Befolkningen, og man tror fremdeles, at dette Sted er Arnestedet for denne Sygdom. Jeg kender et ungt Menneske, som døde her i Kjøbenhavn i Fjor. Man har den Tro, at han har medbragt eller faaet Smitten derfra, idet han nogle faa Dage i Forvejen havde laant et Blæseinstrument af en Musiker, der havde Bopæl paa Sølgadens Kaserne. Om det har noget paa sig, kender jeg ikke, men i hvert Fald tror man, at han har faaet Smitten derfra. Han døde halvanden Dag efter, at han havde faaet Sygdommen. Jeg vil opfordre mere sagkyndige Mænd til at tage fat, om ikke paa anden Maade saa ved Interpellation til Ministeriet, for at man kan faa denne Sag undersøgt og Forholdene forbedrede.

Medens jeg har Ordet, kan jeg ikke nægte mig at omtale et andet Forhold, i hvilket jeg ogsaa tror, der er sket nogen Forsømmelse — maaske ogsaa fra Rigsdagens Side. Man har gentagende omtalt Ulykken, der passerede paa Jærnbanen. Jeg skal ikke opholde mig ved, hvor Skylden og Ansaret ligger; det tror jeg, der er talt for meget om, og jeg føler mig overbevist om, at vort Jærnbanevæsen er ordnet lige saa godt som noget andet Lands, og jeg tror, at de Sikkerhedsforanstaltninger, der ere foretagne, og den Kontrol og det Eftersyn, der finder Sted, er ret godt, saa at der ikke er noget at sige dertil. Jeg tror ogsaa, at hvis der den ulykkelige Dag, da Ulykken ved Gentofte skete, havde været bremset i rette Tid, vilde Toget kunde have været standset. Jeg skal, som sagt, ikke her lægge Skylden til nogen Side, men den Mand, der førte Lokomotivet, følte i Ulykkens Øjeblik selv, at han havde Skylden. Jeg vil sige, at det nytter vel ikke, Manden bliver straffet, thi denne Ulykke er saa stor, at den er advarende